

Μέτωπο και γεωπολιτικοί συσχετισμοί (1)

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Όπως προσπάθησα να δείξω στα προηγούμενα άρθρα, μόνο ριζικές αλλαγές στην οικονομική και πολιτική δομή μπορούν να μας οδηγήσουν έξω από την πρωτόγνωρη καταστροφή που κτυπά αλύπητα τα θύματα της παγκοσμιοποίησης μέσα στα λαϊκά στρώματα, τα οποία αποτελούν την μεγάλη πλειοψηφία του Ελληνικού λαού. Από την άλλη μεριά, οι βολεμένοι και μισό-βολεμένοι μέσα στην παγκοσμιοποίηση (λιγότεροι από το 1/3 του λαού) προφανώς δεν θέλουν να ακούσουν για παρόμοιες αλλαγές και είναι αυτοί που στηρίζουν βασικά τα κόμματα εξουσίας στα οποία, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, σύντομα θα προσθέσουν και τον ΣΥΡΙΖΑ που αναγκαστικά θα ακολουθήσει τις ίδιες πολιτικές —αλλά με κάποιο ροζ περικόλυμμα— σε μια σαφή προσπάθεια νέας εξαπάτησης των λαϊκών στρωμάτων. Και αυτό, διότι κανένα από τα υπάρχοντα κόμματα, οργανώσεις και Μέτωπα (εκτός ΚΚΕ —αλλά μετά την σοσιαλιστική επανάσταση!) δεν δεσμεύεται για άμεση και μονομερή έξοδο από την ΕΕ (και όχι απλά από το Ευρώ που είναι εξίσου απάτη) και, φυσικά, για αποδέσμευση από την παγκοσμιοποιημένη οικονομία της αγοράς. Όμως, χωρίς αυτές τις ριζικές αλλαγές, κανένα κόμμα δεν μπορεί να υιοθετήσει τις θεμελιακά διαφορετικές πολιτικές που απαιτούνται:

- βραχυπρόθεσμα, για την επαναφορά των πραγμάτων στην προμνημονιακή περίοδο, με μεταρρυθμίσεις που θα επιβάλλει το κοινωνικό σύνολο και όχι οι αγορές, και
- μακροπρόθεσμα, για την επαναθεμελίωση της παραγωγικής μας δομής, μέσα από μια στρατηγική αυτοδυναμίας (όχι αυτάρκειας), ώστε να καλύπτονται τουλάχιστον οι βασικές ανάγκες όλων των πολιτών.

Οι πολιτικές αυτές προϋποθέτουν τον κοινωνικό έλεγχο των αγορών κεφαλαίου, εργασίας και εμπορευμάτων, στη θέση της σημερινής «απελευθέρωσής» τους —δηλαδή τον έλεγχό τους από τις πολυεθνικές, όπως επιβάλλει η Υ/Ε που διαχειρίζεται τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, μέσω της ΕΕ, του ΔΝΤ, του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου και του ΝΑΤΟ. Ο οικονομικός και πολιτικός αυτοπροσδιορισμός μας σαν λαού προϋποθέτει οικονομική και εθνική κυριαρχία, η οποία είναι αδύνατη μέσα στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση γενικά, και την ΕΕ ειδικότερα. Αυτό δεν σημαίνει επιστροφή σε εθνικισμούς και «εθνικές περιχαράκώσεις, όπως προσπαθεί να δυσφημήσει παρόμοιες πολιτικές μια εκφυλισμένη «Αριστερά», σαν αυτή που εκπροσωπεί η Ευρωπαϊκή Αριστερά και το εδώ παρακλάδι της στον ΣΥΡΙΖΑ. Σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία, όπως η σημερινή, είναι αδύνατοι οι εθνικισμοί του παρελθόντος, όπως και ο μπαμπούλας του φασισμού, ενάντια στον οποίο υποτίθεται αγωνίζεται η ίδια «Αριστερά». Το αίτημα για αυτοκαθορισμό σήμερα είναι μόνο αμυντικό και στοχεύει στην προστασία της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας από τις πολυεθνικές και τα όργανά της στην Υ/Ε και τις ντόπιες ελίτ που έχουν οδηγήσει στη σημερινή αθλιότητα και δυστυχία την συντριπτική πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού, για χάρη της ευμάρειας μιας μικρής μειοψηφίας. Στην πραγματικότητα, η αυτοδυναμία αυτή θα μπορούσε να οδηγήσει σε ένα πραγματικό διεθνισμό μεταξύ λαών όπου, αφού αποκτούσαν την εθνική κυριαρχία τους, θα μπορούσαν στη συνέχεια να αποφασίσουν την μορφή κοινωνικό-οικονομικού συστήματος που θα ήθελαν να υιοθετήσουν (Περιεκτική Δημοκρατία, κρατικιστικός σοσιαλισμός, κάποια ριζοσπαστική μορφή σοσιαλδημοκρατίας κ.λπ.).

Είναι επομένως φανερό ότι η άμεση και μονομερής έξοδος από την ΕΕ, αλλά και η αποδέσμευση από την Υ/Ε και τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση καθώς και από τους θεσμούς που την υλοποιούν (ΕΕ, ΔΝΤ, ΠΟΕ, ΝΑΤΟ κ.λπ.) είναι αναγκαία προϋπόθεση για τη σωτηρία μας σαν λαού. Όχι μόνο την οικονομική, αλλά και την κοινωνική, διότι σήμερα η παγκοσμιοποίηση έχει αποσυνθέσει τον κοινωνικό ιστό που θεμελιωνόταν στις κοινότητες, καθώς και την πολιτισμική, αφού η παγκοσμιοποίηση σταδιακά εξαφανίζει και την ίδια την κουλτούρα μας, (ή διατηρεί μόνο κάποια διαστρεβλωμένα απομεινάρια της σαν φολκλόρ για την προσέλκυση τουριστών που αποτελούν την «βαρειά βιομηχανία» μας, κατά τις προδιαγραφές της Υ/Ε και της ΕΕ) αλλά και καταστρέφει το περιβάλλον μας, δημιουργώντας αξεπέραστες αντιφάσεις μεταξύ απασχόλησης και περιβάλλοντος (π.χ. Σκουριές).

Όμως, το εύλογο ερώτημα είναι: μπορούμε σαν λαός, σε μια μικρή χώρα στην Ευρωπαϊκή περιφέρεια, να προσπαθήσουμε παρόμοιες ριζικές αλλαγές, ιδιαίτερα όταν έχουμε δει πόσο αδίστακτες είναι οι ελίτ (ντόπιες και ξένες) που ξέρουν ότι παρόμοιες αλλαγές θα τους στερούσαν τη χλιδή και τα άλλα προνόμια μέσα στα οποία ζούνε; Το παράδειγμα άλλωστε της Χιλής, όπου ένα Λαϊκό Μέτωπο της Αριστεράς πνίγηκε στο αίμα, είναι ακόμη νωπό. Όμως, οι συνθήκες σήμερα είναι εντελώς διαφορετικές από το 1973. Αρχικά, έχει αρχίσει και γίνεται συνείδηση ότι το παλλαϊκό μέτωπο που απαιτείται σήμερα είναι μέτωπο πολιτών «από κάτω» και όχι μέτωπο πολιτικών παρατάξεων «από πάνω», όπως τα παραδοσιακά μέτωπα —πράγμα που εγγυάται την λαϊκή υποστήριξη για ένα πρόγραμμα ριζικών μεταρρυθμίσεων για την έξοδο από την καταστροφή. Το ερώτημα όμως παραμένει: είναι δυνατό μια εκλεγμένη κυβέρνηση με παρόμοιο πρόγραμμα να επιβιώσει μιας λυσσασμένης επίθεσης της Υ/Ε μέσα από μια «πορτοκαλί επανάσταση», σαν αυτές στις οποίες έχει ειδικευθεί τα τελευταία χρόνια, με αξιοσημείωτη επιτυχία (Γεωργία 2003, Ουκρανία 2004 κλπ);

Η απάντηση στο ερώτημα αυτό δόθηκε μόλις προχθές, πάλι στην Ουκρανία, όπου η πιο αδίστακτη επιχείρηση υπονόμησης της εθνικής κυριαρχίας μιας χώρας από την Υ/Ε, με τους εκπροσώπους της να φθάνουν μέχρι στην πρωτοφανή αθλιότητα να μετέχουν σε διαδηλώσεις με συνθήματα υπέρ της ΕΕ, ενάντια στην απόφαση της εκλεγμένης κυβέρνησης, απέτυχε οικτρά. Αυτό που ουσιαστικά επιχείρησε η Υ/Ε στην Ουκρανία, (αναγκαστικά πολύ πιο «χοντρά» από ό,τι στην Ελλάδα, όπου διέθετε την κατάλληλη πολιτική και πνευματική ηγεσία), ήταν αυτό που επέτυχε στην χώρα μας πριν τριάντα χρόνια, όταν ολοκληρώθηκε η διαδικασία καταστροφής της παραγωγικής δομής της που είχε αρχίσει βασικά με την ένταξη μας στην ΕΟΚ, σχεδόν 30 χρόνια νωρίτερα. Το 2010 ξεκίνησε η διαδικασία μετατροπής της χώρας σε πλήρες προτεκτοράτο της Υ/Ε, μέσα από την αδίστακτη εξαπάτηση του λαού ότι οι ακολουθούμενες πολιτικές ήταν μονόδρομος, παραλείποντας να προσθέσουν το αυτονόητο: μονόδρομος μέσα στην ΕΕ!

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_12_22.html